

'Ο Φιλελεύθερος online

ΕΤΟΣ 50ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ: 16423

Κυριακή, 3 Ιουλίου 2005

ΠΕΡΙΤΕΧΝΑ

Της Μαρίας Σχίζα

Μας έδωσε ένα μάθημα ζωής. Ο οίκτος που ένιωθαν οι περισσότεροι μετατράπηκε σε στοιχείο αυτογνωσίας. Η μητέρα σηκώθηκε, πήγε στη σκηνή και παρέλαβε το βραβείο εκ μέρους του γιου τους. «Δεν θα ήθελα να πω τίποτα, είπε, αλλά νιώθω ότι το οφείλω στον Στέλιο. Και μίλησε απλά, μέσα από την καρδιά της κάνοντας όλους εμάς να μείνουμε άφωνοι μπροστά στη δύναμη της ζωής.

Βλέπετε ο Στέλιος Πισής παρά την ασθένεια της μυϊκής δυστροφίας που τον έχει καθηλωμένο στο κρεβάτι με έναν αναπνευστήρα 24 ώρες το 24ωρο, δεν τα βάζει κάτω και δημιουργεί με τη βοήθεια του ηλεκτρονικού υπολογιστή γράφοντας μία-μία νότα με το ποντίκι. «Άλλοτε δωρικός άλλοτε λυρικός, ακροβατεί με άνεση στη σύνθεσή του από τη «Δερύνεια» ως το «Νανούρισμα της Σοφίας» με μέτρο και αυστηρότητα χωρίς ποτέ να καταφεύγει σε μελοδραματισμούς και αφέλιες. Πλούσιος συνθετικά με πολύ καλές γνώσεις του σύγχρονου τραγουδιού αλλά και σεβασμό στις καταβολές του, που είναι το λαϊκό και έντεχνο ελληνικό τραγούδι όπως το γνώρισε και το αγάπησε». Τα έσοδα του τελευταίου του δίσκου «Κασταλίας & Σειρήνων» θα διατεθούν για τις ανάγκες της οργάνωσης «Γιατροί του Κόσμου».

Από το παράθυρο του δωματίου από το οποίο δεν βγαίνει ποτέ ο Στέλιος βλέπει μόνο ένα κομμάτι ουρανού, άλλοτε γκριζωπό, άλλοτε σκοτεινό, άλλοτε γαλάζιο και άλλοτε εκτυφλωτικά φωτεινό. Είναι η μοναδική του επαφή με τον έξω κόσμο. Και όμως αυτό του δίνει κουράγιο να δημιουργεί, να ελπίζει, να έχει διάθεση να επικοινωνεί με τον συνάνθρωπό του μέσα από τη μαγική γλώσσα της μουσικής.

Ένα χαστούκι στη μεμφιμοιρία, στην απληστία, στο ανικανοποίητο. Αν είναι καλοκαίρι μάς ενοχλεί η ζέση και αναπολούμε το χειμώνα, αν είναι φθινόπωρο θέλουμε την άνοιξη που θα φέρει το καλοκαίρι, αν είναι χειμώνας θέλουμε το καλοκαίρι για να βυθιστούμε στα αλμυρά νερά της Μεσογείου. Και πάει λέγοντας. Μας ενοχλεί το ένα, μας ενοχλεί το άλλο, δεν μας αρέσει το φαγητό, μας ενοχλεί το γάβγισμα του σκύλου, βρίσκουμε τρόπο να σκοτώνουμε τις ώρες μας γιατί δεν ξέρουμε τι να κάνουμε. Δεν μας αρέσει το αυτοκίνητό μας και ζηλεύουμε εκείνο το κάμπριο με νίτρο, έχουμε ένα ερμάρι παντελόνια και δεν βρίσκουμε ένα να φορέσουμε όταν θα βγούμε το βράδυ, μας ενοχλούν τα παιδιά μας γιατί υψώνουν λίγο τον τόνο της φωνής τους όταν παίζουν το απόγευμα στην αυλή με τους φίλους τους, δεν θέλουμε να πάμε διακοπές στην Πάφο αλλά στο Μεξικό, φωνάζουμε στο γκαρσόνι γιατί δεν μας έφερε το αναψυκτικό μας έγκαιρα, βρίζουμε άπαντες κάθε φορά που βάζει ένα γκολ η αντίπαλη ομάδα, εν ολίγοις ρίχνουμε το φταιξιμο για την κακή μας διάθεση σε όλους και σε όλα... εκτός από τον εαυτό μας.

Δεν ήταν εκεί να παραλάβει το Βραβείο Θέλησης στην απονομή των "Leaders of the Year Awards". Μας μίλησε όμως με τα μάτια του στο βίντεο που παρακολουθήσαμε όλοι άφωνοι. Ξαφνικά βρήκαμε την απάντηση. Δεν φταίει κανείς μα κανείς για την δυστυχία μας παρά μόνο εμείς.

Μας έδειξε τον τρόπο να αναζητούμε την ομορφιά της ζωής. Να μην αποφασίζουμε τίποτα, απλά να βλέπουμε τη ζωή να κυλά σαν τα κύματα. Αβίαστα. Να ασχολούμαστε με ό,τι δεν έχουμε ξαναγγίξει, να προσπαθούμε για κάτι καινούργιο. Να υπάρχει μόνο η προσπάθεια, κάθε φορά από την αρχή.

Να σταματούμε να πιστεύουμε ότι δεν είναι πραγματικά δικλίδα ασφαλείας να κλείνουμε τα παντζούρια μας. Δεν είναι και υγιές ένας άνθρωπος να είναι απομονωμένος. Μας έδειξε τον τρόπο να είμαστε αληθινόι, να γελάμε δυνατά, να κλαίμε δυνατά, μαλώνουμε δυνατά, να αγαπάμε δυνατά, να γερνάμε αλλά να μένουμε νέοι.

Διασχίζοντας τους δρόμους της Λευκωσίας παρακολουθούσα με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τον κισσό και τους ιβίσκους που αγκάλιαζαν τα σπίτια στις γειτονιές της πόλης και έβρισκα, παραδόξως, τον υπαρκτό κόσμο όχι μόνο πιο αληθινό, αλλά και πιο ενδιαφέροντα.

Ανέκαθεν οι άνθρωποι ήθελαν να στηρίξουν το τρεμάμενο οικοδόμημα της ζωής τους σε αόρατες σκαλωσιές και μυστήρια. Και όμως, πόσο απλό, πόσο αληθινό και πόσο μεγάλο είναι...

Ο κόσμος μας είναι ποικίλος και όμορφος -δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από «τη θεελλώδη εποχή του χειμώνα, ένα απαλό άγγιγμα μετά το δείπνο κοντά στη φωτιά, γλυκό κρασί με μέλι στο ποτήρι σου», όπως λέει ο Ξενοφάνης στην «Αθηναίων Πολιτεία». Να χαίρεσαι αυτά τα πράγματα σαν να 'ναι η μόνη περιουσία